

Warszawa, dnia 2 lutego 2024 r.

Sygn. akt VI Ka 251/23

1

2WYROK

2.1 W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

3 Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Tomasz Morycz

protokolant: protokolant sądowy – stażysta Justyna Kutnikowska

4 przy udziale prokuratora Wojciecha Groszyka

po rozpoznaniu dnia 2 lutego 2024 r.

5 sprawy B. C., s. G. i R., ur. (...)

6 w W.

7 oskarżonego o przestępstwa z art. 180a kk w zb. z art. 244 kk w zw. z art. 11 § 2 kk,

8 art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii

9 na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

10 od wyroku Sądu Rejonowego w Legionowie

11 z dnia 12 grudnia 2022 r. sygn. akt II K 347/21

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Legionowie na rzecz adw. P. P. kwotę 1.033,20 (tysiąc trzydzieści trzy 20/100) złote, w tym podatek od towarów i usług, tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym, przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 251/23	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		

1. CZĘŚĆ WSTĘPNA	
1.1 Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji	
Wyrok Sądu Rejonowego w Legionowie z dnia 12 grudnia 2022 r. w sprawie o sygn. akt II K 347/21.	
1.2 Podmiot wnoszący apelację	
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# oskarżyciel posiłkowy	
# oskarżyciel prywatny	
# obrońca	
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# inny	
0.11.3. Granice zaskarżenia	

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy		

	prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi			

przez sąd odwoławczy				
0.12.1. Ustalenie faktów				
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	
		B. C.	Dotychczasowa karalność Sytuacja majątkowa Popełnianie wykroczeń drogowych	karta karna - k.519-521 Informacja e - (...) k.467 Informacja - k.493
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	

0.12.2. Ocena dowodów		
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu.
Dotychczasowa karalność	Karta karna	Dokumenty sporządzone przez uprawnione osoby i podmioty, nie

Sytuacja majątkowa	Informacja e - (...)	były kwestionowane i nie budziły żadnych wątpliwości.
Pełnienie wykroczeń drogowych	Informacja	
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu.
. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	Obrońca oskarżonego zaskarżonemu wyrokowi zarzucił rażącą niewspółmierność kary i zastosowanych środków karnych polegającą na wymierzeniu oskarżonemu B. C. kar jednostkowych w wymiarze 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności za każdy z czynów oraz kary łącznej w zbyt wysokim wymiarze oraz orzeczenie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów na łączny okres 5 lat oraz niezastosowaniu instytucji warunkowego zawieszenia kary poprzez nieuwzględnienie w należyтым stopniu okoliczności łagodzących - tj. przyznania się do winy i wyjaśnienia okoliczności zdarzenia przez B. C. oraz postawy oskarżonego po popełnieniu czynu - co ostatecznie doprowadziło do wymierzenia mu kary nieodpowiadającej	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	<p>jej celom i nieuwzględniającej ustawowych dyrektyw wymiaru kary, a w konsekwencji spowodowało wymierzenie kary niewspółmiernej nieuwzględniającej znikomego stopnia społecznej szkodliwości czynu i zawinienia sprawcy w sytuacji gdy dla zrealizowania celów procesu wystarczające było wymierzenie kary pozbawienia wolności w niższym wymiarze lub o charakterze wolnościowym tj. kary w zawieszeniu oraz zastosowanie środka karnego na krótszy okres czasu.</p>	
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.</p>		
<p>Zarzut był niezasadny. Wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonego wymierzona przez Sąd Rejonowy kary, tak jednostkowe, jak i łączna, nie były rażąco surowe. To samo dotyczyło się zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych.</p> <p>Rażąca niewspółmierność kary sprowadza się do znacznej dysproporcji pomiędzy wymierzoną karą, środkiem karnym lub nawiązką a taką represją, która powinna być wymierzona, aby w odczuciu społecznym uznana została za sprawiedliwą. Nie każda więc nietrafność wymiaru środka represji karnej uzasadnia zmianę orzeczenia. Zarzut rażącej niewspółmierności jest zasadny wtedy, gdy kara, środek karny lub nawiązka wprowadzie mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, ale nie uwzględnia w sposób właściwy okoliczności dotyczących sądowego ich wymiaru (art. 53–56 kk). Zarzut ten może dotyczyć wyboru rodzaju kary, środka karnego, nawiązki lub innego środka albo ich wysokości,</p>		

czy też niezastosowania np. instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary.

Jak słusznie wskazał Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 29 stycznia 2021 r. w sprawie o sygn. akt II AKa 143/20, rażąca niewspółmierność, zachodzi tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd pierwszej instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary. Sąd Okręgowy podziela również pogląd Sądu Apelacyjnego w Poznaniu zawarty w wyroku z dnia 3 marca 2021 r. w sprawie o sygn. akt II AKa 211/20. Wskazano w nim, że zarzut niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen, można zasadnie podnosić, gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy, innymi słowy - gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą.

Niewspółmierność więc zachodzi wówczas, gdy suma zastosowanych kar i innych środków, wymierzona za przypisane przestępstwa, nie odzwierciedla należycie stopnia szkodliwości społecznej czynu i nie uwzględnia w wystarczającej mierze celów kary. Trzeba pamiętać, że zgodnie z art. 438 pkt 4 kpk ta niewspółmierność kary musi być „rażąca”. Chodzi tu więc przy wykazaniu tego zarzutu nie o każdą różnicę co do wymiaru kary, ale o

różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby - również w potocznym znaczeniu tego słowa - rażąco niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować. Tym samym dopiero wykazanie rażącej niewspółmierności kary, a więc istnienia wyraźnej dysproporcji między karą wymierzoną przez sąd pierwszej instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary, uzasadnia korektę zaskarżonego wyroku przez sąd odwoławczy.

Przechodząc na grunt niniejszej sprawy, oskarżony dopuścił się sześciu przestępstw, w tym aż pięciu z art. 180a kk w zb. z art. 244 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i jednego z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. Przy czym oskarżony kierował samochodem, nie stosując się do decyzji właściwego organu i łamiąc zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych w dniach 28 września 2019 r., 13 listopada 2019 r., 27 stycznia 2020 r., 30 stycznia 2020 r., 30 stycznia 2020 r i 31 stycznia 2020 r., a więc w ciągu zaledwie czterech miesięcy. Oskarżony działał zatem w poczuciu całkowitej bezkarności, regularnie naruszając porządek prawny. Co istotne, oskarżony był już siedmiokrotnie karany, w tym za czyny z art. 180a kk, których dopuścił się aż siedmiokrotnie. Wprawdzie wcześniej wymierzono mu za nie kary grzywny, jednak Sąd Rejonowy nie był tym związany. Tym bardziej, że jak widać łagodne traktowanie oskarżonego nie przyniosło żadnego skutku, de facto nie stanowiąc dla niego odczuwalnej i mogącej spowodować

zmianę postępowania dolegliwości. Co zaś się tyczy czynu z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, to ilość posiadanych przez oskarżonego środków odurzających w postaci marihuany wynosiła aż 39,92 grama netto, a więc należy ją uznać za dużą, niemal znaczną. W tych realiach stopień winy i społecznej szkodliwości popełnionych przez oskarżonego czynów był znaczny. Wprawdzie przyznał się do winy, jednak jego sprawstwo było oczywiste i jego postawa procesowa nie miała wpływu na tok postępowania.

Czyn z art. 180a kk jest zagrożony karą grzywny, ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2. Z kolei czyn z art. 244 kk jest zagrożony karą pozbawienia wolności, której dolna granica wynosi 3 miesiące a górna 5 lat. Natomiast czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii przewiduje karę pozbawienia wolności do lat 3. W tych realiach wymierzenie oskarżonemu kary 6 miesięcy pozbawienia wolności za każdy z czynów z art. 180a kk w zb. z art. 244 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i kary 6 miesięcy pozbawienia wolności za czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, a następnie kary łącznej 10 miesięcy pozbawienia wolności nie mogło być uznane za niewspółmierne, a tym bardziej rażąco. Wprawdzie teoretycznie istniała możliwość wymierzenia oskarżonemu wnioskowanej kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, jednak raz, że wymiar kary łącznej musiałby nastąpić na zasadzie zbliżonej do pełnej absorpcji, co - zważywszy na ilość

czynów z art. 180a kk w zb. z art. 244 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, o którym mowa była już wyżej - byłoby bezpodstawne. Jedynie pobyt w zakładzie karnym, względnie wykonanie kary pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego, może spowodować zmianę zachowania oskarżonego w przyszłości.

Co zaś się tyczyło środka karnego, to za każdy z pięciu czynów z art. 180a kk w zb. z art. 244 kk w zw. z art. 11 § 2 kk orzeczono 1 rok zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, który to czas był minimalny i łączny w/w zakaz na okres 5 lat, którego nie sposób uznać za niewspółmierny. Zdaniem tak Sądu Rejonowego, jak i Sądu Okręgowego oskarżony powinien być na dłuższy czas wyeliminowany z grona uczestników ruchu drogowego. Z tych względów wymierzenie w/w zakazu na zasadzie pełnej kumulacji było w pełni uzasadnione.

Ubocznie wskazać należy, że w niniejszej sprawie uzyskano opinię sądowo - psychiatryczną dotyczącą oskarżonego (k.286-302), którą poprzedziła obserwacja sądowo - psychiatryczna. Wskazano w niej kategorycznie, że u oskarżonego nie rozpoznano choroby psychicznej ani upośledzenia umysłowego. Odnotowano jedynie zespół uzależnienia spowodowany używaniem kilku substancji psychoaktywnych i mieszane zaburzenia osobowości. Zdaniem biegłych zdolność rozpoznania znaczenia czynów i pokierowania swoim postępowaniem nie była zniesiona ani ograniczona. Tym samym złożony przez

<p>obrońcę oskarżonego na rozprawie apelacyjnej wydruk postanowienia z dnia 1 grudnia 2023 r. o ubezwłasnowolnieniu częściowym oskarżonego nie miał w tym kontekście żadnego znaczenia.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez obniżenie kary i jej wymierzenie w granicach dolnego ustawowego zagrożenia oraz zastosowanie instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary oraz orzeczenie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na czas 6 miesięcy za każdy z czynów tj. na łączny okres 2,5 roku.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.</p>		
<p>Jak już wyżej wskazano, wymierzone oskarżonemu kary pozbawienia wolności i zakazy prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych - tak jednostkowe, jak i łączne - nie budziły wątpliwości, z pewnością nie będąc rażąco niewspółmierne. Z tych względów brak było podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku w tym zakresie, a tym bardziej we wnioskowany sposób.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>Wskazać wszystkie okoliczności, które sąd uwzględnił z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k.).</p>		

Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności.		
5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
1.3 1	Przedmiot utrzymania w mocy	
Wyrok Sądu Rejonowego w Legionowie z dnia 12 grudnia 2022 r. w sprawie o sygn. akt II K 347/21.		
Zwiąże o powodach utrzymania w mocy.		
Z opisanych wyżej względów zaskarżony wyrok, w tym w szczególności w zakresie rozstrzygnięcia o karach i zakazach prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, był prawidłowy. Z tych względów należało go utrzymać w mocy.		
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
1.3.1 1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Zwiąże o powodach zmiany.		
0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		

0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia.		
	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia.		
	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia.		
4.	Konieczność warunkowego umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i warunkowego umorzenia ze wskazaniem podstawy prawnej warunkowego umorzenia postępowania.		
5.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia.		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		

0.15.4. Inne rozstrzygnięcia z wyroku		
Lp.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
6. Koszty Procesu		
Wskazać oskarżonego.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
B. C.	II i III	<p>Biorąc pod uwagę, że w postępowaniu odwoławczym uczestniczył obrońca oskarżonego z urzędu, na jego wniosek przyznano mu wynagrodzenie w kwocie 1033,20 złotych, w tym podatek od towarów i usług, za pomoc prawną, jaką udzielił mu na tym etapie postępowania. Wzięto zatem pod uwagę wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 grudnia 2022 r. o sygn. akt SK 78/21, z którego wynika brak podstaw do rozróżnienia w rozporządzeniu w tym zakresie wynagrodzenia obrońców z urzędu i z wyboru. Obowiązywała zatem stawka za postępowanie odwoławcze nie w wysokości 420 złotych, ale w wysokości 840 złotych. Powyższe przewiduje § 11 ust. 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 r.</p> <p>Ponadto z uwagi na wynik procesu, a co za tym możliwy pobyt oskarżonego w zakładzie karnym skutkujący niemożnością uzyskiwania dochodów należało zwolnić oskarżonego od kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym, przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa. O</p>

powyższym orzeczono na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 634 kpk.

7. **PODPIS**

0.11.3 Granice zaskarżenia			
Wpisać kolejny numer załącznika 1			
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Legionowie z dnia 12 grudnia 2022 r. w sprawie o sygn. akt II K 347/21.		
0.11.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2 Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		

#	Uchylenie	#	Zmiana
---	-----------	---	--------